

Dr Gary Yates, Jeremiasz, Wykład 19, Jeremiasz 26-45, Przegląd strukturalny

© 2024 Gary Yates i Ted Hildebrandt

To jest dr Gary Yates w swojej instrukcji dotyczącej Księgi Jeremiasza. To jest sesja 19, rozdziały od 26 do 45, Przegląd strukturalny.

Rozpoczynamy nowy segment naszego studiowania Księgi Jeremiasza i odchodzimy od rozdziałów od 1 do 25 oraz zawartych tam orędzi wyroku i oskarżenia przeciwko Judzie, do drugiej części księgi, która znajduje się w rozdziałach od 26 do 26. 45.

Zauważamy, że istnieje różnica pomiędzy tym materiałem, ponieważ w tej części skupiamy się głównie na opowieściach o życiu i służbie Jeremiasza oraz wydarzeniach, które miały miejsce w ostatnich dniach Judy jako narodu. Rozdziały od 1 do 25 stanowią raczej próbkę jego przesłań dotyczących sądu. I znowu myślę, że możemy połączyć rozdziały 1–25 z historią z Jeremiasza 36, gdzie Bóg nakazuje Jeremiaszowi, po tym jak głosił przez 20 lat, spisać na zwoju przesłania, które głosił przez cały kurs jego posługi.

Jeremiasz oczywiście nie może spisać każdego słowa ani dać nam transkrypcji każdego kazania, które wygłosił, ale rozdziały od 1 do 25 prawdopodobnie odzwierciedlają, jak mógł wyglądać ten zwój i jakie przesłania głosił Jeremiasz. W 26 do 45 mamy historie i relacje o tym, jak ludzie zareagowali na to przesłanie. Co się stało, gdy Jeremiasz głosił te orędzia? Jaka była na to reakcja? Zaczynamy to wyjaśniać i wyjaśniać w drugiej części książki.

Księga Jeremiasza skupia się na słowie Bożym. Niektóre statystyki, które moim zdaniem pomogą to odzwierciedlić. Wyrażenie to, mówi Pan, pojawia się w Księdze Jeremiasza 155 razy.

Wyrażenie „Słowo Pana dotarło do Jeremiasza lub dotarło do mnie” pojawia się 23 razy. A opis fragmentu, fragmentu lub wyroczeni jako oświadczenia Pana pojawia się 167 razy. Zatem słowo Pana jest bardzo ważne w Księdze Jeremiasza.

Ta część dotyczy odpowiedzi Judy na słowo Pana. Da nam to także w rozdziałach 37 do 44 bardziej chronologiczną narrację o tym, co dzieje się w ostatnich dniach Judy, upadku Jerozolimy w mieście, a następnie następstwach tego upadku w rozdziałach 40 do 44, pokazując nam konsekwencje tego, co wydarzyło się w wyniku tego, że Juda nie odpowiedziała na słowo Boże w sposób, jaki Bóg zaplanował. Zatem Księga Jeremiasza jest o słowie Bożym.

To historia słowa Bożego. Pamiętajcie, jak Andrew Sheed to powiedział. I dzieje się tak, że słowo Boże staje się ogniem w ustach proroka.

Zniszczenie, które przynosi tym, którzy odrzucają Słowo, burzenie, demontaż narodu judzkiego z powodu ich odstępstwa i niewiary, ale potem moc słowa Pańskiego, które również odbuduje i przywróci. Jeremiasz jest wyjątkowy wśród proroków w tym sensie, że dostarcza nam wielu historii, narracji i opisów rzeczywistych wydarzeń z życia proroka. Mamy kilka takich rzeczy u niektórych innych proroków, ale nie ma innej księgi proroczej poza bardzo krótką księgą Jonasza, która tak bardzo koncentruje się na życiu i rzeczywistych wydarzeniach, które mają miejsce w życiu proroka, jak księga Jeremiasz.

Na przykład w Księdze Izajasza mamy narracje z życia Izajasza, które pojawiają się w rozdziałach od szóstego do ósmego i rozdziałach od 36 do 39. W Księdze Jeremiasza będziemy mieć 20 rozdziałów, które przede wszystkim będą skupiać się na historiach z Życie Jeremiasza. Dlatego jestem podekscytowany możliwością wzięcia w tym udziału.

Jest tu kilka świetnych historii. Moje dzieci uwielbiają historie, a ja odkryłam, że nawet jako profesor seminarium moi uczniowie uwielbiają historie.

Myślę więc, że możemy się czegoś nauczyć z tych relacji. W tej części znajduje się niesamowity kunszt literacki, retoryczny i teologiczny. Ta konkretna część książki jest dla mnie ważna, ponieważ wiele lat temu pisałem rozprawę doktorską na temat Jeremiasza od 26 do 45 i zdecydowanie powstrzymam się od chęci przyniesienia mojej rozprawy i przeczytania jej fragmentów, co byłoby jeszcze bardziej nudniejsze niż mój wykład.

Zagłębmy się więc w ten temat trochę. Jeremiasza 26 do 45, myśląc o tym jak o historii, nie tylko o życiu Jeremiasza, ale o słowie Bożym i tym, jak ludzie na nie reagują. Celem tej części księgi nie jest przedstawienie nam biografii życia Jeremiasza.

Nie chodzi tu o opowiedzenie historii Jeremiasza per se, ale raczej o przedstawienie teologicznej refleksji nad konsekwencjami wyborów ludzi, przede wszystkim niesłuchania słowa Bożego. W całej tej części Księgi Jeremiasza pojawia się takie wyrażenie. Będzie to powtarzać raz za razem, ludzie nie słuchali lub nie byli posłuszni przestaniu Jeremiasza.

Tak naprawdę, kiedy pisałem moją rozprawę doktorską, czyli podtytuł tej sekcji, ludzie nie byli posłuszni. Hebrajskie słowo słuchać lub być posłusznym to słowo Szema. I tak prorok będzie wielokrotnie powtarzał lub narracje będą się dla nas wielokrotnie rozwijać, oni nie słuchali lub nie byli posłuszni.

To wyrażenie pojawia się w tych wersetach. Rozdział 40, werset 3. Rozdział 42, werset 13 i werset 21. Rozdział 43, werset 7. A następnie rozdział 44, wersety 16 i 23.

Zatem wyrażenie działa samo przez cały czas. Jest tam w rozdziale 26. Jest na końcu w rozdziale 44.

A poza tym to się ciągle powtarza. Ludzie nie słuchali. Nie posłuchali.

Pomysł ten nie jest jednak czymś nowym. Nie jest to coś, do czego zostaliśmy wprowadzeni dopiero, gdy dotarliśmy do rozdziału 26. Jest to problem, który jest stale i wielokrotnie wspominany także w pierwszej części książki.

Studiując projekt literacki Księgi Jeremiasza, jedną z rzeczy, które zauważyłem, jest to, że wiele razy w podsumowaniach, w narracjach prozatorskich, które postrzegaliśmy jako swego rodzaju przewodnik interpretacyjny poezji oraz podsumowanie tego, czego dotyczy przesłanie Jeremiasza, będzie to powracający problem. Ludzie nie słuchali i nie byli posłuszni temu, co miał do powiedzenia prorok. I tak naprawdę, oni nie słuchali i nie byli posłuszni przez długi czas w swojej historii, zanim Jeremiasz pojawił się na scenie.

W kazaniu świątynnym w 7. rozdziale Jeremiasza staje się to kwestią końcową przesłania. Czytamy w wersecie 23 to przykazanie, które im dałem: Słuchajcie, Szemo, głosu mojego, a będę waszym Bogiem, a wy będziecie moim ludem i będziecie postępować tak, jak wam rozkażę, aby było wam dobrze. Ale oni nie byli posłuszni, nie usłuchali Szema i nie nakłonili swego ucha.

Ale oni postępowali zgodnie ze swoimi własnymi radami w uporze swoich złych serc i cofali się, a nie naprzód. Od dnia, w którym wyszli wasi ojcowie z ziemi egipskiej, aż do dnia dzisiejszego nieustannie posyłam do nich wszystkich moich sług, proroków, dzień po dniu. Oni jednak nie usłuchali mnie i nie nakłonili swoich uszu, ale nadstawili kark.

Radzili sobie gorzej niż ich ojcowie. Dlatego nie posłuchali słowa Bożego. Nie jest to po prostu podsumowanie reakcji ludzi na przesłanie Jeremiasza.

Pod wieloma względami jest to podsumowanie całej historii narodu Izraela i Judy. Rozdział 11, wersety 7 do 10, znowu kolejne kazanie prozą o złamanym przymierzu i przekleństwach przymierza. W wersecie 7 jest napisane: Uroczyście ostrzegąłem waszych ojców, kiedy wyprowadzałem ich z ziemi egipskiej, upominając ich wytrwale aż do dnia dzisiejszego, mówiąc: słuchajcie mojego głosu, Szemo.

Oni jednak nie usłuchali i nie nakłonili ucha swego, lecz każdy postępował w zatwardziałości swego złego serca. Dlatego sprowadziłem na nich wszystkie słowa tego przymierza, które im nakazałem, aby je wykonywali, lecz oni tego nie zrobili. To samo, to samo sformułowanie, znowu w części prozatorskiej.

Rozdział 19, werset 15, po drugiej wizycie Jeremiasza u garncarza, kiedy rozbija on dzban, ponieważ sprawy są nieodwracalnie skazane na zagładę, a sąd nieunikniony. Dlatego. W wersecie 15 tak mówi Pan, Bóg Zastępów, Bóg Izraela: Oto sprowadzę na to miasto i na wszystkie jego miasta wszystkie nieszczęścia, które mu oznajmiłem, ponieważ nadwyrężyli kark i nie chcieli słuchać moich słów. słowa.

Dobra? I tak rozdział 25, będący znów sekcją prozatorską, jest podsumowaniem spajającym wszystko, co widzimy w pierwszej części książki. A rozdział 25, wersety od 3 do 9, mówi tak: przez 23 lata, od 13 roku Jozjasza aż do dnia dzisiejszego, słowo Pana dociera do mnie. I mówiłem do was nieustannie, ale nie słuchaliście.

Nie usłuchaliście i nie nakłoniliście ucha, aby słuchać, chociaż Pan ustawicznie posyłał do was wszystkie swoje sługi, proroków, mówiąc: Odwróćcie wszystkich od waszej złej drogi. Tak więc w projekcie literackim i strategii retorycznej Księgi Jeremiasza stale kładzie się nacisk na to, że ludzie nie słuchają słowa Bożego. To wyrażenie powtarza się w drugiej części książki.

O to właśnie chodzi. Ale także w pierwszej części książki, gdy głoszone jest właściwe przesłanie, ponieważ są tam fragmenty prozą, które chcą nam wyjaśnić i podsumować, o co chodzi w tym przesłaniu, sprowadza się to do ciągłego ten sam problem. Nie słuchali słowa Bożego.

A zatem ma to kluczowe znaczenie dla przesłania Księgi Jeremiasza. Kolejną refleksją dla nas jest to, że według mnie księga Jeremiasza nie jest księgą złożoną przypadkowo. Nie bierzemy wyroczeni Jeremiasza i po prostu łączymy je z historiami.

Za tym wszystkim kryje się retoryczny plan i nacisk na niesłuchanie słowa Pana. Więc to ci pomoże. To poprowadzi Cię do dalszego myślenia i skupienia się na tym, o co w tym wszystkim chodzi.

To nie jest biografia Jeremiasza. To historia odrzucenia słowa Bożego. Pracując nad tą historią, zauważycie coś jeszcze.

Będzie to stwarzać pewne problemy, gdy będziesz próbował zrozumieć tę część książki. Tak naprawdę, jeśli weźmiesz do ręki Księgę Jeremiasza i ją przeczytasz, myślę, że będzie to jedna z największych zmagają. W tej części nie ma prawdziwej chronologii.

Lub wydaje się, że przeskakuje tam i z powrotem. Czasami będzie to przeskakiwanie między gatunkami. Na pewno nie będzie się jej czytać linearnie i chronologicznie.

I znowu myślę, że to odzwierciedla, że nie chodzi o przedstawienie nam biografii służby Jeremiasza od pierwszego dnia do końca. Historia zostanie ułożona w sposób

inny dla naszego czytania i inny dla naszego sposobu rozumienia. Ale znowu myślę, że jest to związane z przesłaniem teologicznym i teologicznym projektem tej części.

OK, teraz pozwólcie, że przez to przejdę. Gdybym próbował znaleźć Jeremiasza, gdybym próbował przeczytać Jeremiasza 26-45 i zwracać uwagę na chronologię, zobaczyłbym coś takiego. W rozdziale 26 mamy historię z panowania Jehojakima w latach 609-597, czyli z początków jego panowania.

W rozdziałach 27-29 od razu przechodzimy do panowania Sedekiasza, który panował w latach 597-586 p.n.e. I są one umieszczone obok siebie. W rozdziałach 30 i 31 mamy poetyckie wyrocznie, które nie mają chronologii.

A nawet porzuciliśmy gatunek narracji. W rozdziałach 32 i 33 znajdują się przesłania i epizody nadziei pochodzące z czasów Sedekiasza. I wracamy do prozy.

To przenosi się na wydarzenie z życia Sedekiasza z rozdziału 34, które skupi się bardziej na sądzie. Ale co ciekawe, gdy przejdziemy do rozdziałów 35 i 36, wrócimy do panowania Jehojakima, 609-597. Zatem zaczynamy od Jehojakima 26, mamy trochę materiałów Sedekiasza i kilka poetyckich wyroczeni 27-34, potem 35 i 36, i wracamy do Jehojakima.

W rozdziałach 37-44 mamy prawdopodobnie najbardziej uporządkowaną chronologicznie sekcję tej części księgi. Być może pierwotnie istniało to jako własne, niezależne źródło. Mamy jednak bardziej chronologiczną historię tego, co wydarzyło się w ostatnich dniach Judy.

Jeremiasz przebywający w więzieniu, jak lud zareagował na słowo Boże, upadek Jerozolimy, gdy król odrzucił przesłanie Jeremiasza, a potem, co się wydarzy po tym. Jeremiasz jest prorokiem wśród tych, którzy pozostali w kraju, a Jeremiasz jest prorokiem w Egipcie, kiedy został tam zabrany przez oficerów wojskowych pod koniec swojej służby. Zatem ta część księgi i ta część rozdziałów 26-45 wygląda dość chronologicznie.

Ale ostatni, końcowy rozdział, rozdział 45, z czwartego roku panowania Jehojakima, wyrocznia dana Baruchowi, sięga lat 609-587, a konkretnie roku 605 p.n.e. Mamy więc Jehojakima, Sedekiasza, Jehojakima, Sedekiasza, upadek Jerozolimy, następstwa tego, a potem powrót do panowania Jehojakima. To oczywiście nie jest chronologia.

Co tu się dzieje? Cóż, znowu, celem tego nie jest opowiedzenie nam w sposób logiczny czy chronologiczny historii życia Jeremiasza. Wierzę, że układ tego materiału uwydatnia powtarzający się cykl ludzi, którzy są nieposłuszni i odmawiają słuchania słowa Pana. Pamiętajcie, że Jeremiasz miał niesamowicie długą służbę.

Trwa co najmniej około 45-50 lat. Zatem to, co moim zdaniem dzieje się w rozdziałach 26-45, polega na tym, że w pewnym sensie służbę Jeremiasza można podzielić na trzy podstawowe okresy. Dzieje się tak, że wydarzenia ze wszystkich trzech różnych okresów łączą się ze sobą, czasami w sposób niechronologiczny, aby stwierdzić, że reakcja, jaką ludzie otrzymali wobec Jeremiasza na początku jego służby, nie różni się zbyt wiele od tej reakcji, jaką lud miał pod koniec jego posługi.

I tak najwcześniejszy etap posługi Jeremiasza możemy sobie wyobrazić jako okres przed rokiem 597. Czas wcześniej, kiedy kryzys babiloński naprawdę stał się poważny, druga fala wygnańców zostaje zabrana, a król Jehojachin zostaje usunięty z tronu. Wydarzenia z tego wczesnego etapu służby Jeremiasza mamy w rozdziałach 26 i 36.

Jeremiasz ostrzega ich, że musicie odpokutować i zmienić swoje postępowanie, a jeśli to zrobicie, istnieje możliwość, że Bóg zlituje się i nie zesła sądu. Dobra? Tak więc na początku służby Juda ma wybór, którego nie będzie miał w dalszej części służby Jeremiasza. W tym momencie mogą rzeczywiście odpokutować, a Bóg może nie zesłać sądu.

Teraz, po roku 597, kiedy druga fala wygnańców została już wypędzona, a w latach 587 i 586 groziła zagłada Jerozolimy, nie mają już takiego wyboru. Wybór, jaki wówczas stanie przed nimi, będzie polegał na poddaniu się Babilończykom i zniszczeniu. Słuchaj, jesteś osądzany bez względu na wszystko.

Możesz albo się poddać, albo zostać zniszczony. Jednak na wczesnych etapach służby Jeremiasza mają uzasadnioną okazję, aby okazać skruchę i uniknąć sądu. To jak pierwsza wizyta u garncarza.

Wciąż istnieje mokra glina, którą można przekształcić i zreformować bez konieczności poddawania się niszczycielskiemu osądowi wygnania. Dobra? Więc to jest pierwszy etap. Mamy więc wydarzenia obrazujące, jak odrzucili słowo Pana na wczesnych etapach służby Jeremiasza.

Zwłaszcza król Jojakim nie słuchał słowa Bożego. Po kazaniu świątynnym Jeremiasz dokonuje egzekucji na proroku imieniem Uriasz. Po odczytaniu zwoju Jeremiasza przecina go i wrzuca do ognia.

Jehojakim nie słuchał słowa Bożego. Ale mamy też wydarzenia po roku 597, po drugiej fali wygnania, ale przed rokiem 587, 586 i zniszczeniu Jerozolimy. Mamy też historie z czasów panowania Sedekiasza w rozdziałach 27 i 28, rozdziale 29, rozdziale 34, rozdziałach 37 do 39, które opisują i wyjaśniają, że Sedekiasz nie słuchał słowa Bożego.

Poselstwo, które Jeremiasz głosił Sedekiaszowi, dotyczyło poddania się Babilonowi. A jeśli ty i twoi oficerowie wojskowi, jeśli poddacie się Babilonowi, jeśli się poddacie, to

wy, wasi urzędnicy i naród uchronicie się przed zagładą, jeśli się nie poddacie, wówczas Babilończycy zniszczą wszystko . I tak właśnie się dzieje.

Zatem to podsumowanie znajduje się w rozdziale 37, wersetach 1 i 2. Sedekiasz, syn Jozjasza, którego Nabuchodonozor, król babiloński, uczynił królem w ziemi judzkiej, panował zamiast Koniasza, syna Jehojakima. Ale ani on, ani jego słudzy, ani lud tej ziemi nie słuchali słów Pana, które mówił przez proroka Jeremiasza. Zatem epizody z najwcześniejszego etapu służby Jeremiasza, z czasów Jehojakima, są umieszczone bezpośrednio obok wydarzeń z Sedekiasza z drugiego etapu służby Jeremiasza, co oznacza, że w zasadzie Jeremiasz otrzymał taką samą odpowiedź.

A Jehojakim i Sedekiasz wydawali się być zupełnie różnymi ludźmi. Jehojakim reaguje gniewem i wrogością. Tak naprawdę nigdy nie miał fizycznego spotkania z Jeremiaszem.

Jednak jego odrzucenie słowa Pańskiego stawiane jest obok odrzucenia Sedekiasza, który nieustannie prosi proroka, aby się za niego modlił, który nieustannie pyta proroka. Ale wiesz co? To nie ma znaczenia. Ostatecznie brakuje mu odwagi i strachu, aby naprawdę... lub odwagi i bojaźni Pańskiej, aby naprawdę być posłusznym.

Tak naprawdę nie różni się on od Jehojakima. Trzeci etap służby Jeremiasza przypada na okres po upadku Jerozolimy w 587 r. i trwa prawdopodobnie do około 580 r. I początkowo Jeremiasz pozostaje na ziemi z ludem.

Będzie służył biednym ludziom, którzy tam są, myślę, że będąc tam, w bardzo służebny sposób. Gdyby miał taką możliwość, mógł udać się do Babilonu. I zamierza nadal głosić słowo Pana.

A Jeremiasz faktycznie znika z kilku rozdziałów. Ale przesłanie Jeremiasza wciąż jest aktualne. A to, co Jeremiasz mówi ludziom po wygnaniu, to właściwie to samo, co mówi im przed... Poddajcie się Babilonie.

Służ Babilończykom, a wszystko będzie dla ciebie pomyślne. Sedekiasz odrzucił tę wiadomość. Kiedy Jeremiasz przyszedł do niego i powiedział: Poddaj się Babilonowi, a będziesz mógł ocalić siebie, miasto i urzędników, urzędnicy odwrócili się i powiedzieli: Jeremiasz jest zdrajcą.

Namawia do zdrady kraju i przejścia do Babilończyków. Ale Jeremiasz patrzył na to z Bożej perspektywy. Babilon był Bożym narzędziem sądu.

Nie mogli się im oprzeć. Zatem po wygnaniu Jeremiasz próbuje powiedzieć to samo. Spójrzcie, Bóg posługuje się Babilonem jako narzędziem sądu.

I tak będzie przez około 70 lat. A potem Bóg rozprawi się z Babilonem. Ale w tym czasie musisz poddać się Babilonowi.

A ludzie po wygnaniu odpowiedzą na to przesłanie o poddaniu się Babilonowi dokładnie w taki sam sposób, jak zrobił to Sedekiasz. Nie będą słuchać tego, co prorok ma do powiedzenia. A Izmael, ten odstępca z rodu Dawida, zamorduje Gedaliasza, namiestnika wyznaczonego przez Babilończyków.

I nie zamierza słuchać przesłania proroka, poddać się Babilonowi. OK, można by pomyśleć, że po tym wszystkim, czego naród Judy doświadczył w życiu i służbie Jeremiasza, po tym, jak głosił im przez ponad 20 lat, sąd zapadnie, a miasto zostanie zniszczone, kiedy to się stanie, myślisz, że posłuchają. Myślisz, że zareagowaliby na to, co miał do powiedzenia prorok.

Ale oni nadal nie słuchają słowa Bożego. Zatem po tym, jak Izmael zamordował Godaliasza, a on uciekł, do Jeremiasza przychodzi kolejna grupa. Jest grupa oficerów dowodzona przez niejakiego Johanana, która ratuje kilku żydowskich uchodźców przed Izmaelem, który jako ten renegat próbuje uciec.

I przychodzą do Jeremiasza i mówią: Jeremiaszu, chcemy, żebyś się za nas modlił. To interesujące, ponieważ przed upadkiem Jerozolimy Bóg zabronił prorokowi modlić się za lud, a Jeremiasz mówi: „Tak, chętnie będę się za ciebie modlił”. Czas sądu dobiegł końca.

Ale mają teraz okazję, aby prorok modlił się za nich i aby dał im wskazówki. I Jeremiasz mówi: Spójrz, dam ci słowo od Pana. Daj mi 10 dni.

I modli się, i szuka oblicza Boga. Jeremiasz wraca do Jochanana w rozdziałach 42 i 43 i mówi: „Spójrz, oto słowo Boże do ciebie”. Poddaj się Babilonowi.

Nie bój się ich. Służ Panu, poddając się Babilonowi. Widzisz, Jochanan i jego ludzie chcieli uciec do Egiptu, ponieważ uważali, że jest to sposób na uniknięcie represji ze strony Babilończyków za śmierć Gedaliasza.

Jeremiasz mówi: nie, Bóg nie tego chce. Pozostań na ziemi. Poddaj się Babilonowi.

To znaczy, czy słyszeliśmy, jak Jeremiasz mówił to komuś wcześniej? Powiedział to Sedekiaszowi. Powiedział to Izmaelowi i ludziom, a oni nie usłuchali. Mówi to Jochananowi i tej grupie wojskowej, która chce udać się do Egiptu.

A w rozdziale 43, wersecie 7 jest napisane, że weszli do Egiptu wbrew słowu Pana. I zdaje się, że porwali Jeremiasza i zabrali go ze sobą. Zatem celem tej części nie jest przedstawienie nam codziennego sprawozdania ze służby Jeremiasza.

Nie ma nawet potrzeby przedstawiania tego w ścisłej chronologii. Jego zamierzeniem jest powiedzenie, że od samego początku służby Jeremiasza aż do samego końca służby Jeremiasza była jedna rzecz, która ją charakteryzowała. Odmowa słuchania słowa Bożego.

I myślę, że w pewnym sensie fakt, że nie jest to ułożone w sposób chronologiczny, czyni tę kwestię bardziej skuteczną. To tak, czy kiedykolwiek uda nam się przejść przez ten cykl, w którym ludzie przestaną buntować się przeciwko słowu Pana i będą słuchać, co mówi Bóg? Otóż, w historiach opowiedzianych w tej konkretnej części księgi Jeremiasza, o nieposłuszeństwie ludzi wobec Boga, pamiętajcie o oskarżeniu, że nie słuchali słowa Pana, że nieposłuszeństwo często będzie odbijało się w różnych formach prześladowań, jakie spotkają proroka Jeremiasza. Zatem w rozdziałach Jeremiasza 26-45 nie mamy tylko historii o Jeremiaszu głoszącym słowo i ludziach, którzy go nie słuchają.

Mamy historie u Jeremiasza, gdzie Jeremiasz głosi słowo Pańskie, ale ludzie nie słuchają, a potem wyładowują swoją niewiarę na samym proroku. Podczas pracy nad tą książką wspominaliśmy o różnych sposobach, w jakie Jeremiasz zaczyna reprezentować i ucieleśniać słowo Boże, nie tylko w swoich słowach, ale myślę, że w samym swoim życiu. W pewnym sensie antycypuje Jezusa jako wcielone słowo Boże, ponieważ jako prorok jest żywą reprezentacją słowa Bożego.

Oznacza to, że kiedy ludzie nie akceptują słowa Bożego, często reagują na to przestanie poprzez znieważenie proroka. Zatem jest to kolejny sposób, w jaki, moim zdaniem, naprawdę widzimy Jeremiasza, a on jest zwojem. Jego życie jest przestaniem danym ludziom i w ten sam sposób, w jaki Jehojakim pociął zwoje swoich prorocत्व, tak ludzie będą próbować pociąć żywy zwój, ponieważ nie chcą słyszeć i akceptować tego, co ma powiedzieć.

Prześladowanie Jeremiasza w tej księdze tak naprawdę zaczyna się już w rozdziale 11, wersety 18 do 23. I pamiętajcie, to tam Jeremiasz modli się po raz pierwszy. I w tym konkretnym fragmencie to ludzie z Anatot spiskują, by zabić Jeremiasza, a Jeremiasz modli się, aby Bóg zemścił się na swoich wrogach.

OK, oto punkt wyjścia. I możemy mieć tutaj wyobrażenie o tym, jak będą wyglądać sprawy Jeremiasza w nadchodzących dniach. To mieszkańcy jego rodzinnego miasteczka, tej małej, maleńkiej wioski, początkowo chcą skazać Jeremiasza na śmierć.

Prorok nie jest pozbawiony honoru, chyba że jest w swoim rodzinnym mieście i Jeremiasz doświadczy tego w swoim życiu. Jezus również przez to przeszedł. Ale od razu pojawia się sprzeciw.

W powołaniu Jeremiasza Jeremiasz dowiedział się od Boga: Uczynię cię jak mur z brązu. Uczynię cię jak ufortyfikowane miasto. To powinno go od razu poinformować.

To nie będzie łatwe. Tak więc pierwsza forma prześladowania występuje w rozdziale 11. W rozdziale 20, po akcie znaku, w którym Jeremiasz rozbija garnek, rozdział 20, wersety 1-6, kapłan imieniem Pasher każe Jeremiaszowi pobić i wbić dyby.

W porządku, to tak naprawdę tylko wstęp do różnego rodzaju sprzeciwu, jakiego Jeremiasz doświadczy w rozdziałach 26-45. Czytając te historie, przekonasz się, że Jeremiasz przechodzi przez różne rzeczy, podczas których fizycznie jest albo zagrożony, albo maltretowany, ponieważ jego życie reprezentuje słowo Boże, a ludzie nienawidzą tego przesłania; nie chcą tego zaakceptować. Odzwierciedlają to w swoim traktowaniu proroka.

OK, oto kilka przykładów: krótki przegląd i krótka ankieta. W rozdziale 26 Jeremiasz wygłasza kazanie świątynne.

Wierzę, że mamy tutaj alternatywną wersję przesłania, które głosił w rozdziale 7. Natychmiastową reakcją zarówno przywódców, jak i ludu było to, że ten człowiek powinien umrzeć, ponieważ prorokował przeciwko domowi Bożemu. W rozdziałach 27 i 28 Jeremiasz głosi o podboju Jerozolimy i nosi drewniane jarzmo symbolizujące niewolę ludu w Babilonie. Natychmiast sprzeciwia się mu Chananiaś, który przychodzi, łamie jarzmo i mówi, że w ciągu dwóch lat kryzys babiloński dobiegnie końca.

Jeremiasz spotka się ze sprzeciwem i sprzeciwem ze strony Chananiaśa. W rozdziale 29, chociaż Jeremiasz nawet tam nie mieszka, przeciwstawiają się mu fałszywi prorocy mieszkający w Babilonie. W rozdziałach 27-29 mamy do czynienia z tego rodzaju literackim zjawiskiem, w którym mamy do czynienia z czymś, co nazywam proroczym odbiciem.

Chananiaś naśladuje przykład Jeremiasza. Mówi w imieniu Pana. Jeremiasz przemawia w imieniu Pana.

Jeremiasz dokonuje aktu znaku jarzmem. Chananiaś dokonuje znaku znaku za pomocą jarzma. Cóż, to samo dzieje się w rozdziale 29.

Jeremiasz wysyła list do wygnańców, w którym informuje ich, że będą musieli osiedlić się i zamieszkać w Babilonie, ponieważ Bóg postanowił, że wygnanie będzie trwało 70 lat. Mamy fałszywego proroka o imieniu Szemajasz, który pisze list w odwrotnym kierunku, mówiąc, że Jeremiasza należy wsadzić do więzienia i potępić. Mamy zatem do czynienia z kolejnym aktem proroczego odzwierciedlenia.

Jeremiasz pisze list. Szemajasz pisze list. Zatem będą wszelkiego rodzaju opozycje.

Rozdział 32. Jeremiasz przebywa w więzieniu w dniach ostatecznych i w różnych formach więzienia. A czasem, jak to wszystko chronologicznie pasuje do siebie? Jeden z pisarzy powiedział, że przemieszczamy się z jednego więzienia do drugiego, z jednego miejsca do drugiego.

I nie zawsze wiemy dokładnie, gdzie te miejsca się znajdują i jak do siebie pasują. Więzienia stanowią tło dla większości działalności Jeremiasza. Rozdział 36.

W świątyni czytany jest zwój Jeremiasza. Jeremiasz musi się ukrywać. Baruch musi się ukrywać.

Kiedy biorą zwój i czytają go Jehojakimowi, a Jehojakim bierze nóż, przecina go, a zwój kawałek po kawałku wrzuca do ognia. Gdyby Jehojakimowi udało się dorwać Jeremiasza, zrobiłby mu to samo. Rozdział 37.

Jeremiasz zostaje osadzony w więzieniu, ponieważ oskarża się go o gotowość do przejścia na stronę Babilończyków. Hej, wiemy co zamierzasz zrobić. Przebiegniesz na drugą stronę.

Wsadzimy cię do więzienia, żeby mieć pewność, że tak się nie stanie. Zastanawiasz się, dlaczego po prostu go nie wypuścili? Rozdział 38. Jeremiasz zostaje wrzucony do cysterny przez wojskowych i zostawiają go tam na śmierć.

Sedekiasz zgadza się z tym, ponieważ oskarżają Jeremiasza o bycie zdrajcą osłabiającym wysiłek wojenny. Po tym, jak cudzoziemiec imieniem Awid-Melech przekonuje króla, aby wydobył Jeremiasza z cysterny, wtrącili go z powrotem do więzienia. Jeremiasz przebywa w więzieniu aż do zdobycia miasta i to Babilończycy go uwalniają i wypuszczają.

Ale w końcu w rozdziale 43, kiedy mówi Johananowi i oficerom wojskowym, aby nie jechali do Egiptu, zabierają go ze sobą siłą wbrew jego woli i ma zamiar dokończyć resztę swojej posługi na wygnaniu jako uchodźca w Egipcie. Wow. Jeremiasz spotyka i doświadcza tego rodzaju rzeczy.

Powtórzę jeszcze raz: celem nie jest tu biografia. Celem nie jest powiedzenie: pozwólcie, że opowiem wam historię o facecie, który doświadczył najgorszego cierpienia, jakie można sobie wyobrazić. Historia ta mówi, że spójrzcie na wrogość, z jaką spotkał się Jeremiasz, gdy głosił słowo Boże.

Ciągle powracająca scena przedstawia sytuację, w której Bóg skonfrontuje ludzi z przestaniem proroka. Bóg uda się do króla z przestaniem proroka. Bóg zamierza udać się do oficerów wojskowych z przestaniem proroka.

I raz za razem doświadczają jakiejs formy prześladowań lub sprzeciwu. W porządku, więc podkreśliliśmy, że struktura i projekt tej części książki nie jest chronologiczny. Są części od 37 do 44, ale ogólnie struktura nie jest chronologiczna.

Ale chcę tylko dać ci jedną możliwą sugestię. Myślę, że istnieje możliwa struktura, która zapewni pewien porządek i projekt. I tak naprawdę ta struktura ma pomóc nam w interpretacji życia Jeremiasza. Podobnie jak kazania prozą u Jeremiasza od 1 do 25, które są swego rodzaju drogowskazami podsumowującymi przesłanie Jeremiasza, sądzę, że istnieją fragmenty strukturalne, które stanowią dla nas swego rodzaju siatkę interpretacyjną, gdy czytamy te różne historie o życiu i służbie Jeremiasza.

A te historie, które zapewniają pewnego rodzaju siatkę interpretacyjną, nazywam ramami Jehojakima. Dobra? Struktura Jehojakima. Pozwólcie, że wyjaśnię, co to oznacza.

Czytając te historie oraz różne relacje i epizody z życia Jeremiasza, zauważyłem, że tylko cztery rozdziały dotyczą konkretnie wydarzeń z czasów panowania króla Jehojakima. OK, pamiętasz kim on jest? Jest głównym antagonistą Jeremiasza. Oni naprawdę się nie lubią.

A Jehojakim reprezentuje, jak sądzę, być może najpoważniejszy antagonizm wobec Słowa Bożego. Skazuje na śmierć proroka Uriasza, rozdział 26. Przecina zwój proroctw Jeremiasza.

Domaga się aresztowania Jeremiasza i Barucha. To znaczy, oni są wrogami. Zatem moim zdaniem dzieje się tak, że te cztery historie lub epizody lub przesłania z czasów Jehojakima stanowią ramy wokół rozdziałów od 26 do 45.

Tutaj można znaleźć te historie. Istnieje historia opowiedziana z czasów Jehojakima, rozdział 26, werset 1. W rozdziale 35, werset 1 znajduje się inny fragment, którego nagłówek datowany jest na początek panowania Jehojakima. To samo wyrażenie, które jest w 26.1. W rozdziale 36, wersecie 1, w czwartym roku panowania Jehojakima, znajduje się inny epizod Jehojakima.

I wreszcie, w rozdziale 45, na samym końcu tej sekcji, ponownie 45.1, wyrocznia z czwartego roku Jehojakima. Zatem oczywiście widzimy na początku historię Jehojakima, rozdział 26. Na końcu rozdziału 45 znajduje się wyrocznia Jehojakima.

A potem jest jeden w rozdziałach 35 i 36. Wierzę więc, że mamy tu do czynienia z czymś, co wydaje nam się nieuporządkowane i nieuporządkowane, ta ramka dzieli Jeremiasza 26–45 na dwie sekcje lub panele, które są zaprojektowane tak, aby były ze sobą równoległe i kontrastujące. Mamy jeden panel w rozdziale 26, który kończy się w rozdziale 35.

Mamy drugi panel, który zaczyna się w rozdziałach 36 i 45. Jako angielscy pisarze i angielscy kompozytorzy, gdybyśmy pisali opowieść o życiu Jeremiasza, wiesz, nie budowalibyśmy jej w ten sposób. Jednak w kulturze oralnej, gdzie często te historie były czytane lub opowiadane ustnie, być może mamy tu do czynienia z formą paralelizmu, w którym rozdziały 26-35 będą do siebie równoległe.

Istnieją podobieństwa między tą sekcją a drugą sekcją w rozdziałach 36-45. Dodatkowo istnieją również pewne kontrasty w rozdziałach 26-35, które będą ważne, gdy porównamy je z rozdziałami 36-45. Bierzymy historię i oramy od początku do końca.

Myślę, że narracja hebrajska często przedstawia historię w panelach, stosując równoległość narracji i powtórzenia. Wierzę, że zobaczymy pewne formy tego, gdy przyjrzymy się tej konkretnej części książki. OK, co ten schemat Jehojakima robi dla naszego zrozumienia przestania 26-45? Myślę, że przekazuje kilka ważnych rzeczy.

Po pierwsze, przypomina nam, że czas panowania Jehojakima był decydującym momentem w historii Judasza. Gdy ten człowiek po kazaniu w świątyni odrzuca słowo Pana, gdy ten król, będący przywódcą ludu Bożego, przecina zwój Jeremiasza, jest to zdecydowany akt buntu przeciwko Panu. W pewnym sensie postrzegamy to jako moment przełomowy.

Zamknięcie możliwości pokuty na wiele sposobów za życie Jehojakima i jego panowanie to czas, w którym Juda przechodzi od możliwej pokuty do nieodwołalnego wyroku. OK, pamiętajcie teraz także, że w rozdziałach 36 i 45 jest określony czas panowania Jehojakima. 605 to rok, w którym Babilończycy pokonali Egipcjan pod Karkemisz.

Był to także rok, w którym pierwsza fala wygnańców została zabrana z powrotem do Babilonu. To decydujący moment. Wierzę zatem, że ramy Jehojakima są tu częściowo po to, aby nam przypomnieć, kiedy był ten czas, kiedy Juda przeszedł od możliwej pokuty do nieodwołalnego i nieuniknionego sądu. Myślę, że panowanie Jehojakima, kiedy formalnie buntował się przeciwko Słowu Bożemu głoszonemu w Kazanie Świątynne i wtedy, jak zapisano w zwojach, jest to decydujący moment.

OK, teraz, aby zwiększyć znaczenie tego i, jak sądzę, aby jeszcze bardziej potwierdzić, w jaki sposób autor przedstawia ten moment jako krytyczny, posłuchajcie rozdziału 25, wersetu 1, który, jak pamiętamy, kończy pierwszą większą część książki. I jest napisane w 25,1, Słowo, które przyszło do Jeremiasza odnośnie całego ludu Judy w czwartym roku Jojakima, syna Jozasza. A więc końcowe przesłanie, które podsumowuje cały osąd, który widzimy w rozdziałach od 1 do 25: kiedy to się stało? Czwarty rok Jojakima.

W tym fragmencie Bóg ogłasza, że posyła Babilończyków i że będzie 70 lat wygnania. To jest pierwszy rok, w którym wygnańcy zostaną zabrani, a Jeremiasz zapowiada, że w czwartym roku panowania Jehojakima to właśnie nastąpi. To decydujący moment w historii Judy.

Tak więc czwarty rok Jehojakima zamyka pierwszą część księgi, rozdział 25, i wprowadza drugą część księgi, rozdział 26. Kończy drugą część księgi, rozdział 45, a następnie posłuchaj, co jest napisane w rozdział 46, werset 1 w trzeciej części księgi, która przedstawia wyrocznie przeciwko narodom. Założę się, że nie potrafisz sobie wyobrazić, o jakim okresie będzie mowa w 46.1. Ale oto trzecia część.

Do proroka Jeremiasza doszło słowo Pańskie dotyczące narodów. I mówi o Egipcie w sprawie wojska faraona Necho, króla egipskiego, które było nad rzeką Eufkrat w Karkemis i które Nabuchodonozor, król babiloński, pokonał w czwartym roku panowania Jojakima, syna Jozjasza, króla judzkiego. Wierzę zatem, że schemat Jehojakima czerpie te historie z różnych okresów służby i życia Jeremiasza i tworzy wokół nich ramy, dzięki którym można powiedzieć, pomyśleć o życiu Jehojakima i jego panowaniu, kiedy był królem i kiedy odrzucił słowo Pan, który w pewnym sensie rzucił farbę na lud Judy.

To była ostatnia kropla. W przeszłości były też inne ostatnie chwile. Micheasz ogłosił wyrok, a Bóg ulitował się, gdy Ezechiasz okazał skruchę.

Manasses uczynił więcej zła niż wszyscy królowie, którzy byli przed nim. Wytrę Jerozolimę jak naczynie. Bóg ulitował się dzięki reformom Jozjasza.

Ale w przypadku Jehojakima następuje ostateczne odrzucenie Boga. Następuje ostateczne odrzucenie przez Boga, ostateczne odrzucenie Bożego słowa, po czym zostaje rzucony barwnik i nastąpi sąd. Myślę, że ramy Jehoiakima to potwierdzają. W porządku, teraz jest druga rzecz, którą framework Jehoiakima robi dla nas, gdy patrzymy na te dwie sekcje.

Pamiętaj, że dzieli 26-45 na rozdziały 26-35, a następnie 36-45. Spójrzmy więc na pierwszy panel. Jest tu ruch.

W rozdziale 26, wersecie 3, na początku panelu 1, powodem, dla którego Jeremiasz będzie wygłaszał tutaj swoje kazanie świątynne, jest to, że być może będą słuchać i wszyscy odwrócą się od jego złej drogi, abym mógł odżałować od katastrofy, która Zamierzałem im to zrobić. Jest taka możliwość, Ulai, może posłuchają, a ja ustąpię. Zatem istnieje możliwość, że w roku 26 wszystkie sądy, które zostaną wykonane na Judzie, jeśli ludzie będą słuchać, wtedy może Bóg zrezygnuje z zesłania wyroku.

Dobra? Tak więc dzieje się tak, że biorąc pod uwagę wszystkie te przykłady tego, jak nie słuchali, najwyraźniej przegapili okazję. W rozdziale 35 dochodzimy do końca panelu 1 i oto, co jest tam napisane. Werset 15 do wersetu 17.

Wysłałem do was wszystkich moje sługi, proroków, posyłając ich ustawicznie i mówiąc: Nawróćcie się teraz wszyscy z jego złej drogi i poprawcie swoje uczynki, i nie idźcie za innymi bogami i nie służcie im. Pamiętaj, to samo mówi w 26. Zmień swoje postępowanie, a może uda ci się uniknąć osądu.

Jednakże w wersecie 17 jest ich odpowiedź. Dlatego tak mówi Pan, Bóg Zastępów, Bóg Izraela: Oto sprowadzę na Judę i na wszystkich mieszkańców Jerozolimy całe nieszczęście, które im oznajmiłem, ponieważ z nimi rozmawiałem, a oni nie słuchałem. Szama.

Nie posłuchali. Zadzwoiłem do nich, a oni nie odpowiedzieli. Co zatem dzieje się w pierwszym panelu narracji Jeremiasza w rozdziałach 26–35? Co dzieje się w pierwszym panelu? Mają okazję usłyszeć, ale ostatecznie nie usłuchali i Bóg ich osądzi.

Dobra? Ten sam ruch zostanie odzwierciedlony w drugim panelu w rozdziałach 36–45. OK? Przejdźmy więc do drugiego panelu. Jest wprowadzony przez to stwierdzenie.

W czwartym roku Jehojakima zapisano w zwoju: OK, dlaczego Jeremiasz to zrobi? Werset 3. Być może będzie tak, że dom Judy usłyszy o całym nieszczęściu, jakie zamierzam im wyrządzić, aby każdy mógł zawrócić ze swojej złej drogi i abym mógł przebaczyć im nieprawość i grzech.

Tak więc minęły cztery lata od rozdziału 26; może ustąpią, może odwrócą się i nie będę musiał wysyłać wyroku. Na początku drugiego panelu istnieje możliwość uniknięcia wyroku.

Dobra. Jak to działa? Cóż, przechodzimy do rozdziału 44, wersetów 16 do 18, na końcu drugiego panelu. Czy ludzie będą słuchać słowa Bożego? Oto odpowiedź żydowskich uchodźców, którzy są w Egipcie, pamiętacie, co mówili.

Wiersz 16. Co do słowa, które do nas powiedziałeś w imieniu Pana, nie będziemy cię słuchać. Ale zrobimy wszystko, co ślubowaliśmy, składając ofiary tym pogańskim bogom.

Hej, nie będziemy cię słuchać, Jeremiaszu. Zatem ten sam ruch, który mamy w pierwszym panelu, znajduje odzwierciedlenie w drugim. Zaczyna się od możliwości pokuty i uniknięcia sądu.

Kończy się to tym, że ludzie nie słuchają słowa Bożego i doświadczają narodowej zagłady. Tak więc Pan mówi na końcu rozdziału 44. Przysięgłem na moje wielkie imię – mówi Pan – że moje imię nie będzie już więcej wzywane przez lud Judy. I zamierzam sprowadzić całkowitą zagładę na tych uchodźców, którzy mieszkają w Egipcie.

Tylko garstka z nich kiedykolwiek powróci na ziemię. Dobra. Zatem to, co tu mamy do czynienia, to struktura Jehoiakima, która robi kilka rzeczy.

Po pierwsze, pokazuje nam czasy Jehojakima. To był punkt zwrotny. To był moment przełomowy.

Po drugie, robi to samo, co widzieliśmy w pierwszej połowie Księgi Jeremiasza. Była okazja, aby odpokutować i zostać oszczędzonym, i widzimy zakończenie tego w rozdziałach 26 do 35. Widzimy to ponownie w rozdziałach 36 do 45.

I nie robiąc tego ściśle chronologicznie, ale układając to w równoległe panele, widzimy powtarzalność tego zjawiska. To tak jak w rozdziałach od 1 do 25. Pamiętaj, co się tam dzieje.

Zaczyna się od powtarzających się wezwań do powrotu do Pana. Te połączenia zwrotne stopniowo maleją i znikają. A w środku tego są dwie wizyty u garncarza.

Nadal możesz się zmienić. Nadal możesz dokonać przeglądu. Wciąż jesteście mokrą gliną w rękach Boga.

Druga wizyta u garncarza, jesteś stałym naczyniem, które zostanie rozbite. Przez całą książkę mamy do czynienia z zamykaniem możliwości odpokutowania. Zatem ramy Jehojakima pomagają nam to dostrzec.

Wreszcie, jest jeszcze jedna rzecz w ramach Jehojakima. W pierwszej części, w rozdziałach od 26 do 35, mamy obietnicę przywrócenia w rozdziałach 30 do 33, zwaną księgą pocieszenia. Tak bardzo skupialiśmy się na ocenie, że tak naprawdę o tym nie rozmawialiśmy.

Ale pośród całego tego narodowego nieposłuszeństwa są także obietnice odbudowy. A w świetle nieposłuszeństwa, które je poprzedza, i nieposłuszeństwa, które następuje po nim, jest to dość znacząca rzecz. Oto, co Bóg planuje zrobić po wygnaniu, kiedy odnowi swój lud.

Istnieje jednak bardzo interesujący kontrast między tym a tym, co widzimy w drugim panelu w rozdziałach 40–43, gdzie w następstwie wygnania jest więcej nieposłuszeństwa, więcej osądów i więcej gniewu Bożego, ponieważ ludzie nie

słuchałem. Renowacja będzie, ale nie pojawi się ona w najbliższej przyszłości. To nie będzie miało miejsca za życia i czasów Jeremiasza.

Będzie to coś odległego, ale Bóg przywróci swój lud. Jeremiasz, rozdziały od 26 do 45, mamy historie, bardzo dobre, bardzo interesujące, o Jeremiaszu głoszącym słowo Boże oraz o reakcji i odpowiedzi na to. W różnych okresach służby Jeremiasza była wrogość, odrzucenie, obojętność, prześladowanie proroka i ostatecznie odrzucenie słowa Bożego jest powodem, dla którego ostatecznie nadejdzie sąd Judy.

Historie z życia Jeremiasza przypominają mi, jak zastosować to w praktyce, jak reagujemy na słowo Boże, co jest najważniejszym wyborem i decyzją, jaką kiedykolwiek podejmiemy. Słuchanie Słowa Bożego jest sprawą życia i śmierci. Księga Jeremiasza opowiada o słowie Pana.

Ma moc niesienia śmierci, ale także moc niesienia życia, ale ostatecznie zależy to od naszej reakcji. Mam nadzieję, że gdy będziemy to studiować, negatywny sposób, w jaki Juda zareagował na przesłanie Jeremiasza i na słowo Pana, będzie dla nas przypomnieniem, że znalezienie prawdziwego życia polega na słuchaniu Boga i odpowiadaniu w posłuszeństwie Jego słowu i przesłaniu które przekazał nam w swoim słowie pisany w ten sam sposób, w jaki przemawiał do ludzi w czasach Jeremiasza poprzez proroka i jego słowo mówione.

To jest dr Gary Yates w swojej instrukcji dotyczącej Księgi Jeremiasza. To jest sesja 19, rozdziały od 26 do 45, Przegląd strukturalny.